

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ НЕРАВЕН БОЙ

chitanka.info

През целия живот баща ми води неравен бой за плодни дървета в нашия двор. Ние имахме една малка градинка, в която майка ми садеше латинки и димитровчета, а баща ми наесен копаеше ями и заравяше в тях картофи и зелки. През една пролет в тая градинка се появиха десетина фиданки. Те бяха строени край плета като млади войници. Щом позаякнаха, даскал Ради, който беше главният овощар в село, пристигна с ножицата си, подряза ги, постави им калем и каза, че като почнат да раждат, ще берем от тях кайсии, големи като юмруци. Баща ми окръжи дръвчетата с голяма грижа. Огради ги с триъгълни кошарки, за да ги уварди от лакомите уста на добитъка, поливаше ги редовно, белосваше ги с вар. „Нека има плод за децата“ — казваше той. Дръвчетата бързо се дигнаха, станаха по-големи от нас и додето ни ушийт първите конопени гащи, почернени с орехова шума, зарзалките вързаха плод. Но ние не можахме да откъснем от тях нито едно зърно, защото водата ги отнесе. Една нощ се изля страховит дъжд, поройна вода напълни коритото на крайселската река, скъса железопътната линия, нахлу в селото. Изподави добитъка, отнесе плетищата, зарина в тиня градините. Една-две недели нашите крехки дръвчета киснаха в речната вода, сетне листата им пожълтяха като попарени, плодовете добиха ръждив цвят и окапаха преди да узреят. На другата година баща ми насели градинката с ябълкови дръвчета, подреди ги, нарами дисагите и замина в Унгария. Даскал Ради им сложи калем и каза, че щели сме да берем ябълки, големи колкото двата юмука. Но водната ламя отнесе и тия дръвчета преди да разхапем плода им.

Годините вървяха. Ние пораснахме и се пръснахме да си дирим хляба вън от къщи, но когато се върнехме през лятото, винаги намирахме нови дръвчета в градинката. Не се умори старият да се бори с ненаситната вода. Най-сетне селяните разбраха, че отделният човек сам не може да пребори стихията, но ако ѝ се опрат всички заедно, ще я надвият. И грабнаха търнокопите и лизгарите. Продъниха Узуналан, голям прокоп направиха, отбиха реката от старото ѝ корито и отърваха селото от наводненията. Тогава зеленчуковите градини избуяха, както никога по-рано, и плодните дръвчета пуснаха яки корени в земята. Едва на стари години, когато побеляха косите му, баща ми откъсна узрели зарзали и дюли, праскови и круши от дърветата, които е посадила неговата ръка.

— Защо ти са, дядо Иване, тия фиданки, дето ги садиш? Ти си вече стар човек, няма да им дочакаш плода! — му казваха съседите, като го гледаха да пипа в градината, но той се почесваше по врата, усмихваше се и отвръщаше, както някога:

— Нека има плод за децата.

И очите му виждаха разклонените дървета на бъдещето, отрупани със златисти сочни плодове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.